

Philemon und Baucis

Acció teatral amb cant

Llibret:
Gottlieb Konrad Pfeffel

Música:
Franz Joseph Haydn

Estrena:
Eisenstadt (Àustria)
2 setembre 1773, palau Esterházy

Versió teatral:
Eugenio Monti Colla

Personatges:

Júpiter, sota la forma d'un caminant
Actor

Mercuri, sota la forma d'un caminant
Actor

Filemó, marit de Baucis i pare d'Aretes
Tenor

Baucis, dona de Filemó
Soprano

Aretes, fill de Filemó i Baucis
Tenor

Narcisa, dona d'Aretes
Soprano

CHOR

In Wolken, hoch emporge tragen,
rollt furchtbar Jovis Donnerwagen,
er droht Vernichtung der frevlenden Welt.
Schnell zündende Blitze,
des Donnerers, fahren herab.
Und schmetternde Streiche
zersplittern die Eiche
und sturzen den Wanderer ins Grab.
Wolken, hoch emporgetragen,
rollt furchtbar Jovis Donnerwagen,
er droht Vernichtung der frevlenden Welt.

PHILEMON

Ihr Götter! Barmherzigkeit!

BAUCIS

Schon, Zeus, der Unvermögenheit!

*L'escena es desenvolupa primer en una aldea frígia
i després en la cabanya de Filemó.*

Quadre primer

Simfonia i introducció.

Quadre segon

COR

Entre núvols solca les altures
el carro de Júpiter, i amenaça entre trons
el món atònit amb l'extinció.
Un sobtat fulgor de llamps arriba,
nascuts de l'alt tron de l'atronador.
El seu aclaparador assot
parteix en trossos el roure
i envia a la tomba el caminant.
Entre núvols solca les altures
el carro de Júpiter, i amenaça entre trons
el món atònit amb l'extinció.
*(Quan la tempestat es torna més violenta,
Filemó i Baucis cauen de genolls)*

FILEMÓ

Déus, pietat!

BAUCIS

Zeus, salva els desvalguts!

PHILEMON, BAUCIS

Doch willst du? Sieh! Wir sind bereit

CHOR

Gesegnet sind uns eure Schlüsse;
schon mindern sich so Streich' als Güsse;
schon zeigt sich das schimmernde Himmelsgezelt.

A DUO

És aquesta la teua voluntat? Mira, estem preparats!
*(La tempestat s'aplaca de moment
i en el cel apareix un capvespre meravellós)*

COR

Beneïts siguen els teus desitjos.
Poca cosa han sigut les pluges i l'esclat del teu tro;
la brillant volta celeste s'ha mostrat novament.
(Tots tornen a les seues cases)

Júpiter i Mercuri vestits de pelegrins.

JÚPITER

L'horror dels pecats que he vist en la terra de Frígia
era gran i més greu de l'imaginable; el castic
per als pèrfids i els malvats estava prop; el llamp
de la meua justa venjança estava preparat
per a ser llançat: aquest els hauria reduït a cendres
si la innocència de dues criatures infelices
no haguera transformat la maledicció en gràcia divina.

MERCURI

Mira, poble sacríleg i superb! Mira! Dos pobres vells
han detingut el llamp que el déu del tro estava dispostat
a llançar! Així castiga Júpiter tonant: ell esborra
tots els delictes no amb un sever juí,
sinó amb gran misericòrdia.

JÚPITER

Vine! Demanarem hospitalitat per aquesta nit
a aquests dos vells... Segueix-me!

MERCURI

En aquesta humil casa, no fa molt, el teu llamp
va fulminar fins a la mort el fill d'aquests infeliços
juntament amb la seua esposa.

JÚPITER

És, doncs, el moment que el seu dolor arribe
al seu final. Segueix-me!
(*se'n van*)

Quadre tercer

*La cabanya de Filemó i Baucis. A un costat
de l'escena hi ha dues urnes cineràries.*

BAUCIS

Quin gran consol, o Filemó, saber que cada dia
que es posa el sol i cada instant que passa
ens condueixen al final del nostre dolor,
al mateix destí que va acollir en el seu si
el nostre estimat fill i la seua esposa.

FILEMÓ

Sí, o Baucis; aquest consol és l'única cosa
que alleuja el meu enorme dolor. Vine, afanya't,
o dia que portes per a nosaltres la felicitat!
I vosaltres, o déus, permeteu que la mort
ens aculla ambdós en el mateix moment!

BAUCIS

Estimat meu, aquest instant no està molt lluny...
(criden a la porta)
Criden a la porta! I si fóra...?

FILEMÓ

La negra senyora que ens condueix lluny del món?
Tant de bo...!
(obri)

Júpiter i Mercuri.

JÚPITER

Som dos pelegrins cansats i famolencs...
El crepuscle ens ha sorprés... Et demanem,
bon home, refugi i hospitalitat per algunes hores.
Cap casa d'aquesta contornada no s'ha obert
per a acollir-nos.

FILEMÓ

El meu cor sent pietat per vosaltres!
Veniu, o amics, entreu!

BAUCIS

Sens dubte, deveu estar cansats...
Veniu, assegueu-vos ací...
(assenyala les banquetes)

MERCURI

Aquest sostre us alberga només a vosaltres?
La benevolència dels déus celestials no ha alegrat
la vostra casa amb fills?

BAUCIS

La seua benedicció ens havia regalat
el millor dels fills però... pobra de mi...

FILEMÓ

...Massa prompte per a nosaltres ell
s'ha fet digne del cel... Massa prompte
per a nosaltres! Quantes llàgrimes hem vessat
sobre aquestes urnes! Ací, o amics, ací,
en aquesta urna ell està tancat per sempre,
i en aquesta altra ho està la seua promesa...

BAUCIS

Mentre el meu Filemó us conta el trist
esdeveniment que cada dia torba el nostre ànim
amb major i renovat dolor, prepararé el sopar
i un llit per a dormir.

(lx)

JÚPITER

La voluntat dels déus és sagrada
i sovint misteriosa. El transcurs d'aquesta vida
no és més que un moment de prova.

MERCURI

Però parla'ns, o bon home, parla'ns del teu dolor.

Arie

PHILEMON

Mehr als zwanzig Jahr' Vermählte,
blieb nur eines, das uns fehlte.
Dieses eine heißt ein Sohn.
Täglich stieg aus unsrer Hütten
zum Olymp ein brünstig Bitten;
Segen war der Andacht Lohn.
Frommes Flehen wird erhöret,
Ja, noch mehr als wir begehret,
Ward in kurzem unser Teil.
Diesen Sohn, den Schmuck der Jugend,
liebt' ein Mädchen, voll von Tugend.
Ihre Lust gebiert uns Heil.

Ària

FILEMÓ

Érem casats des de feia més de vint anys;
només teníem un desig incomplít,
i aquest desig era un fill.
Elevàvem diàriament fervents prec
en la nostra cabanya a l'Olimp;
a la nostra devoció, la benedicció va ser premi.
La devota pregària va obtindre resposta,
fins i tot més que la que sempre va ser demanada,
i prompte vam obtindre la recompensa.
Aquest fill, ornament de joventut,
va estimar una xica, tota virtut.
La seua felicitat ens va aportar molta joia.

(recitat)

La força dels seus comuns desitjos,
el noble encant de la virtut, la dolça passió
de l'amor els va unir l'un a l'altre durant cinc anys
sencers. El primer dia del mes consagrat a Ceres,
quan ja s'estava celebrant la felíç unió
dels dos estimats joves... Ah! Sigueu bondadosos,
o déus, i permeteu que el meu cor
vesse noves llàgrimes!

JÚPITER

Bon amic meu, els déus escolten
amb infinita comprensió el dolor dels homes
plens de virtut i recompensen aquell que plora
sense lamentar-se.

MERCURI

Però, quin destí va arrossegar a la mort conjunta
els dos joves? Conta'ns!

Arie

PHILEMON

Ein Tag, der allen Freude bringt,
der sie zur lautern Lust umschlingt,
schon längst ersehnt, ersehnt, war da.
O glückliche Zeit!
Wir sahn bekränzt ein würdig Paar;
es ruft mit uns der Freunde Schar:
Was ihr gewünscht, gewünscht, ist nah.
O fröhliche Zeit!
Schnell war die schönste Nacht verhüllt;
das Feuer fiel, der Donner brüllt';
sie traf, sie traf ein lichter Strahl.
O schreckliche Zeit!
Dies Brautpaar, unsre beste Lust,
Erblickt man mittentseelter Brust;
nichts gleicht unsrer Qual.
O traurige Zeit!

Ària

FILEMÓ

Aquell dia que porta l'alegria
i ens ompli de pura joia,
aquell dia tan esperat, ha arribat.
Quina felicitat!
La parella va ser coronada amb garlandes;
els seus nombrosos amics els corejaven.
Allò que tant havieu desitjat, ací ho teniu
Dia feliç!
Però prompte la nit més bella va caure;
la llum es va apagar i el tro va tronar.
Un colp de llum els va colpejar.
Quin instant tan horrible!
La núvia i el nuvi, el nostre major goig,
els veiem ara exànimes;
res no pot igualar el nostre turment.
Quin instant tan trist!

JÚPITER

El meu pit s'ompli de tendra compassió!

FILEMÓ

Els dos, ja sense vida, cotinuaven abraçats l'un a l'altre...
Nosaltres ens vam desmaiar sobre ells,
en la nit de la seua mort, nosaltres... Nosaltres
ens vam tornar a despertar per a morir a poc a poc,
dia rere dia, en el dolor, però ells van quedar sense vida!

MERCURI

Una parella tan noble mereix les teues llàgrimes.

JÚPITER

I la pau dels Camps Elisis.

Baucis.

BAUCIS

Benvolguts amics, veniu! Un bany calent perfumat amb herbes, allí, en aquella xicoteta habitació, procurarà descans als vostres cansats cossos. Mentrestant prepararé el vostre sopar... Un poc de llet dolça, alguna fruita fresca... Un poc de pa tendre d'ordi... Molt més, amics, no tenim. He pregat a la meua veïna que em prestara un poc de vi, però ella m'ha tirat de sa casa... Potser demà...

JÚPITER

(mentre ix amb Mercuri)

Que el cel et beneïska.

(Ixen)

BAUCIS

La seua benedicció em commou el cor.

FILEMÓ

Ah, Baucis! Dignes, no és un gran dolor amarg no poder ofrenar, per la nostra pròpia misèria, tot allò que oferiríem per a alimentar a qui està famolenc? Dignes.

BAUCIS

Amic meu, nosaltres vivim des de fa ja molt de temps en aquest xicotet domicili nostre, però hui, només hui per primera vegada, sent que no ho tenim tot!

Arie

BAUCIS

Heut fühl ich der Armut, Schwere,
dieser kleinen Hütte Leere;
weil ich niemand helfen kann.
Ihr Erhöhten dieser Erden!
Ihr könnt Göttern ähnlich werden,
Nehmt euch nur, des Niedern an!

Ària

BAUCIS

Hui sent el pes de la pobresa
i el buit en aquesta humil cabanya.
A ningú ja no puc ajudar.
O vosaltres, tan eminents sobre la terra
que podríeu anar parells amb els déus!
Tingueu cura d'aquestes pobres persones!

FILEMÓ

No tens res més per a oferir a aquests viatgers?

BAUCIS

Fa tres dies que vam perdre aquell pollastre jove...
Només ens queda l'ànec que havia de cuinar
per a les noces dels nostres fills i que ara
hauria de sacrificar al magnífic Júpiter.

FILEMÓ

Vés, dona meua! Aquest serà el menjar dels pelegrins.
A més, d'aquesta manera serà com sacrificar-la
al magnífic Júpiter. En breu, la nostra vaca
donarà a llum i jo portaré el vedellet
com a ofrena al temple.

BAUCIS

Tens raó. T'obeisc...
Tu espera ací els nostres benvolguts hostes.
(*Se'n va*)

FILEMÓ

Vosaltres, o déus, bé sabeu que jo mai he desitjat més que allò que la vostra mà, amb gran generositat, ens ha concedit... Però si jo, pobre vell, en aquesta vida meua que ja arriba al seu final, poguera demanar un últim desig... llavors jo demanaria... i perdona l'atreviment d'aquest home sense valor ni cap mèrit... l'alegria... l'alegria de poder fer el bé, la felicitat d'imitar allò que vosaltres feu, el poder de convertir les necessitats del proïsme en benedicció!

Júpiter i Mercuri.

JÚPITER

(que ha escoltat Filemó)

O vell virtuós!

(a Filemó)

Com ens alegrem que aquest niu d'injustícies nodrisca encara en el seu si una parella tan noble que, sola, en aquesta terra, honra els sentiments d'humanitat.

FILEMÓ

Amic... la teua alabança és per a mi una pesada càrrega!

MERCURI

Que els déus que tu has honrat oferint hospitalitat a uns pelegrins com nosaltres vulguen recobrir-te, o bon home, de benediccions.

BAUCIS

(des de dins)

Filemó, t'ho pregue, ajuda'm a atrapar
aquest ànec espantat!

FILEMÓ

Ja vaig... ja vaig...

(Se'n va)

JÚPITER

La innocència que habita en aquesta casa allunya
la fletxa de la venjança que ja havia eixit
de la meua mà per a soterrar sota runes i deixalles
aquells malvats durs de cor que van tancar
davant de mi les portes de les seues opulentes cases.
Aquesta parella piadosa mereix la més gran
de les recompenses.

MERCURI

O poderós senyor de l'Olimp, en aquesta vida
ni tan sols un tron pot recompensar-los. Ells veurien
en el mantell reial una peça de dol i honorarien
amb la seua corona l'urna dels seus fills.

JÚPITER

La virtut que resplendeix amagada
davall d'aquest pobre sostre mereix un prodigi
que la mostre a tot el món. Jo vull oferir
a aquests pobres vells quelcom més gran que un tron.
(Es dirigeix a les dues urnes)
Aretes...! Narcisa...! Torneu a la vida!
*(A l'orde de Júpiter, les dues urnes cineràries
es transformen en un roserar. Dins estan asseguts
Aretes i Narcisa. Al principi romanen immòbils;
després s'animen a poc a poc)*

ARETES

On sóc?

NARCISA

Quin somni tan estrany!

ARETES

Parleu, o déus!

NARCISA

Què escolte? Ah, Aretes... estimat meu...
ets ací al meu costat!

ARETES

O cel! La meua dolça esposa...! Deixa'm abraçar-te...!

JÚPITER

(a Mercuri)

Vine, deixem-los sols!

(Se'n va amb Mercuri)

NARCISA

El meu esperit se sent tan presoner...
que ombriua és ara la seua mirada...
Només per Aretes ell ha tornat de la fosca estança
de la mort...!

ARETES

O déus! Digueu-me si estic despert!
Com puc contar aquest estrany somni
en què ara s'esvaeixen fins els pensaments...?

Arie

ARET

Wenn am weiten Firmamente
nur die kleinste Sonne brennte,
blieb es doch ein Wunderbau.
Myriaden Sonnen glänzen
In des Äthers ewgen Grenzen
Zur Bewundrung, nicht zur Schau.

Ària

ARETES

Si en l'ample firmament
brillara el sol més xicotet,
tot un miracle seria.
Una infinitat d'estreles lluiria
en els confins infinits de l'èter
dignes de ser admirades, no sols contemplades.

NARCISA

Estic plena d'estupor! Tu també
has sigut encisat pel bell somni
que ha transportat fins a aquest món
el meu esperit ja alliberat? L'implacable Minos
havia observat atentament la nostra joventut i,
amb gran benevolència, s'havia complagut
amb la nostra virtut. "Aneu", va dir,
"estimeu-vos ara d'una manera millor!
Els déus us obrin les portes dels Camps Elisis".

ARETES

O prodigi! La meua raó no et copsarà mai!
És, llavors, possible...
Pot un somni ser tan semblant a un altre?

Duett

ARET

Entflohn ist num der Schlummer, Narcissa,
der uns so reizend schien.
Ich seh es ohne Kummer:
Wo du bist, Narcissa,
da muß mein Glücke blühn.

NARCISSA

Mit lusterfülltem Herzen, Aret,
kehrt sich mein Blick nach dir.
Vor dir fliehn Gram und Schmerzen, Aret,
du bist mir die höchste Wonne; bist du mir.

(zusammen)

Es trenn' uns nie des Schicksals mächtiges Wort!

ARET

Ich will kein Glück, als nur mit dir gennießen.

NARCISSA

Ich wünsche nichts, als dich beglückt zu wiesen.

(zusammen)

Und immer sind wir neidenswert
Nur dieser Wunsch sei uns gewährt

Duo

ARETES

Ja s'ha dissipat el somni, Narcisa,
que ens va semblar tan real.
Sense pena ho veig ara.
Allà on tu estigues, Narcisa,
florirà la meua felicitat.

NARCISA

Amb el cor ple de desig,
Aretes, et contemplen els meus ulls.
Pena i dolor fugen del teu costat,
Aretes, tu ets el meu consol.

(Junts)

Que la poderosa paraula del destí no ens separe mai!

ARETES

No desitge un bé major que el bé de la teua felicitat.

NARCISA

No anhele major felicitat que compartir la meua vida amb tu.

(Junts)

Serem per sempre motiu d'enveja
si aquest desig nostre es vera satisfet.

Baucis

BAUCIS

(entrant)

Perdoneu-me, estimats hostes, si...

ARETES

(corrent a la seua trobada)

O mare...!

NARCISA

Oh, quina felicitat tan gran!

BAUCIS

Què veig? O déus! Ah...!

(Cau desmaiada en els braços dels dos)

ARETES

Narcisa... socors! Ma mare es mor!

NARCISA

O déus, ajudeu-nos...!

Filemó

FILEMÓ

La meua dèbil orella ha escoltat
uns crits angoixosos... Què succeeix?

ARETES

O pare, pare meu!

FILEMÓ

(detenint-se atemorit)

Cel, què veig!

NARCISA

Com! Tu tremoles i et detens
davant de nosaltres?

FILEMÓ

O divinitats d'ultratomba,
què mostreu als meus ulls?

ARETES

O pare... la nostra mare es mor, i tu fuges?

FILEMÓ

(amb por)

Ah, no...! Mil vegades sigueu benvingudes,
estimades ombres!

NARCISA

Però com...

BAUCIS

(tornant en si)

Pobra de mi...! On sóc?

ARETES

Ací... ací...

En els braços dels teus estimats fills!

FILEMÓ

I vosaltres, o déus, com podeu bromejar
amb els nostres sentiments
de manera tan cruel?

ARETES

Però què dius, pare meu?

FILEMÓ

No coneixeu, llavors, el destí
que us va colpejar? Qui podria tindre
consciència en el fosc son de la mort!
Trenta llunes han transcorregut ja
des que un llamp us va fulminar
en el bosc sagrat. Nosaltres, aquell mateix dia,
en caure el sol, vam plorar sobre les vostres
cendres, que les nostres abatudes mans
van arreplegar ací en aquestes urnes.
(*Les assenyala*)

ARETES

Què dius?

NARCISA

O cel!

FILEMÓ

(*veient les urnes transformades*)
Com...? On són les urnes tan estimades
per a nosaltres? Ah! Déus, ara entenc,
ara els meus dubtes es dissipen! Vosaltres
heu mostrat pietat pel nostre dolor
i ens heu obsequiat amb aquests fills
per segona vegada!

ARETES

Un sagrat temor envaeix tot el meu cos.

NARCISA

Un segon llamp pareix com si colpejara novament el meu pit.

ARETES

O destí, el meu pobre pensament no aconsegueix comprendre la teua grandesa! Així doncs, la nostra felicitat no ha sigut un buit miratge?

NARCISA

Pot, aleshores, el temps transcórrer tan de pressa encara que nosaltres, en aquest món nostre, el mesurem en llargs anys?

FILEMÓ

Vosaltres, fills, torneu a ser vius? Ara el nostre ànim, després d'un indicible dolor, sent també una inefable alegria!

BAUCIS

El nostre patiment, en compte de la mort, acaba amb un gran miracle!

FILEMÓ

O pare del destí, tu, creador i senyor de la nostra felicitat, què hem fet nosaltres, pobres mortals, per a meréixer tanta misericòrdia?
(Júpiter i Mercuri, precedits pel tro, apareixen sobre un núvol resplendent)

JÚPITER

Heu viscut amb gran rectitud.

TOTS

Vosaltres..., o déus!

JÚPITER

Calmeu-vos i poseu-vos drets!
Els qui saben llegir en els cors
no volen tanta devoció.

MERCURI

Reconeixeu, o criatures piadoses,
l'hoste estranger: ell és Júpiter, pare dels déus
i dels homes, a qui vosaltres heu servit
juntament amb mi, Mercuri, el seu fill,
amb tanta alegria.

FILEMÓ

I quina cosa puc jo...

JÚPITER

No temeu! La innocència no ha de tindre por
encara que jo apareguera
en una tempestat atronadora.

BAUCIS

Oh, qui de nosaltres és digne del gran honor
que hui el cel concedeix a aquesta humil casa?

JÚPITER

Tots vosaltres!

ARETES

Felicitat rere felicitat!

NARCISA

Alegria rere alegria!

MERCURI

Regalar felicitat als mortals
és la primera deferència dels déus.

JÚPITER

Ja altres vegades, en les silencioses hores de la nit,
hem visitat, vestits de pelegrins,
el domicili d'una persona recta.

FILEMÓ

Quin sacrifici podem oferir-te com a agraïment
els pobres? Quina cosa pot ser digna de tu?

JÚPITER

Una vida rica en virtuts. Ara l'Olimp em crida
al seu si. Digueu, què us falta encara
per a una vellesa feliç? Voleu com a regal l'or
de les muntanyes? Voleu que la meitat del món
us rendisca honors als peus d'un tron?

FILEMÓ

La major glòria no és, potser, la d'haver hostatjat
el suprem Júpiter?

BAUCIS

(assenyalant Aretes i Narcisa)

Senyor, ells són el nostre or i el nostre regne.

FILEMÓ

Però... Senyor...!

JÚPITER

Parla, doncs.

FILEMÓ

En el meu cor s'obri camí un ardent i dolç desig
d'omplir els pocs dies de vida que encara ens queden.

JÚPITER

Parla!

FILEMÓ

Aquesta cabanya, senyor, sobre la qual tu, aquesta nit,
has desplegat la celeste beatitud de l'Olimp
que t'ha acompanyat, oh, fes que la teua paraula divina
la pugui transformar en un sagrat temple consagrat a tu
i concedeix-nos la felicitat de ser elegits els seus ministres!

JÚPITER

Aquest desig, o bon home, és digne de la teua virtut
i arriba al cor de Júpiter. Així siga!

*(A l'ordre de Júpiter, la cabanya es transforma,
entre trons i llampecs, en un magnífic temple.*

L'estàtua daurada de Júpiter hi resplendeix al mig.

*Les robes de Filemó i Baucis es transformen
en paraments sacerdotals, i apareixen alguns sacerdots
i sacerdotesses consagrats a Júpiter)*

FILEMÓ

O déu omnipotent!

BAUCIS

Un sagrat calfred travessa el meu cor.

ARETES

Però, on som?

NARCISA

O dia de meravelles, a quins esdeveniments em fas assistir?

(Un cor de veïns i veïnes s'amunteguen en escena atrets pel tro, tremolant de por i d'angoixa)

JÚPITER

Sí, estremeix-te, o poble descregut, tremola davant de l'hoste a qui vas negar el pa per una nit! Aquests miserables, motiu d'escarni per a vosaltres, m'han consagrat el seu pobre sostre, i la seua religiositat us ha alliberat de la maledicció que havia llançat sobre vosaltres! Ara acompanyeu amb un cor solemne fins al nou altar la dolça parella per a mi tan estimada! Que el seu destí us ensenye a comprendre la gran veritat: els déus no deixen sense recompensa a qui viu amb rectitud!
(Amb el so d'una marxa triomfal acompanyada pel cant del cor, Júpiter i Mercuri pugen lentament cap al cel)

CHOR

Triumph dem Gott der Götter!
Lobsinge, menschliches Geschlecht,
dem wundertätigen Erretter,
dem Rächer, durch Huld sich rächt!

PHILEMON

Er sieht mit freundlichem Erbarmen
auf das verborgne Dach des Armen
und klopft mit Segen bei ihm an.

BAUCIS

Die Sünder, die sich von ihm wenden,
ergreift er liebeich beiden Händen
und lenkt sie auf der Tugend Bahn.

ARET

Ein Tag Elysiens erwachet in meiner Brust.
Und meinem heitern Geiste lachet des Himmels Lust.

(zusammen)

O Wonne, o Wonne, wer kann dich ergründen?
An diesem Altar soll uns Philemon heut verbinden?
Ihr Götter, ist's wahr?

ALLE

Beneidenswertes graues Paar
und ihr, ihr zärtlich holde beide,
wir lernen von euch eine Freude,
die unsern Seelen fremde war.

COR

Triomfa, déu de déus!
Canta les alabances, raça humana,
i la miraculosa obra de l'omniscient venjador,
que fa de la seua venjança clemència.

FILEMÓ

Contempla amb ull benèvol
la modesta llar de l'home,
i vessa sobre aquesta la teua benedicció.

BAUCIS

Amorós, prendrà les mans del pecador
que s'aparte d'ell,
i el guiarà pel camí de la virtut.

ARETES

L'alba de l'Elisi desperta en el meu cor,
i la fortuna del cel somriu a la meua ànima gojosa.

(Junts)

O joia, qui pot resistir-te?
Ens unirà Filemó hui davant d'aquest altar?
Déus, pot ser veritat?

TOTS

Parella de cabells blancs al cap, dignes d'enveja sou,
En vosaltres dos, tendres amants,
hem de veure una felicitat tal
que serà desconeguda en les nostres ànimes.

BAUCIS, PHILEMON

O Tugend, wie kannst du beglücken!

ARET, NARCISSA

O Tugend, wie kannst du entzücken!

BAUCIS, NARCISSA, ARET, PHILEMON

Du bleibst in jedem Augenblick
der beste Teil, das beste Glück,
ein sichrer Trost un Heil im Leide!

ALLE

Beneidenswertes graues Paar
und ihr, ihr zärtlich holde beide,
wir lernen von euch eine Freude,
die unsern Seelen fremde war.

BAUCIS i FILEMÓ

O virtut, quant ens delectes!

ARETES i NARCISA

O virtut, quant ens embadaleixes!

(A quatre)

En cada instant tu seràs
la part millor de tota felicitat.
Segur consol i solaç en la calamitat.

TOTS

Parella de cabells blancs al cap, dignes d'enveja sou,
En vosaltres dos, tendres amants,
hem de veure una felicitat tal
que serà desconeguda en les nostres ànimes.

FILEMÓ

Quin sentiment em puja amb ímpetu pel pit?
Una exaltació que mai no havia sentit abans
m'abrassa l'ànim amb fúria profètica. Veig el futur
davant meu, una part de qui ens ha precedit
es mostra ací davant. Ara són pobles feliços!
O dignes sobirans, del rostre dels quals s'irradia
la clemència divina, on es mostra suavitat d'ànim
i amor pels homes. No herois assedegats de sang;
només herois que protegeixen el seu regne.
No té iguals aquell sobirà que mana sobre
els seus súbdits, glòria del temps passat i futur.
El seu ceptre fa que brollen abundància i benedicció
i ordena sobre la felicitat, la religiositat i la pau.

Fi